

W OBJĘCIACH MIŁOŚCI OJCA

SŁOWA EWANGELII WEDŁUG ŚWIĘTEGO JANA (J 14, 15-21)

Jezus powiedział do swoich uczniów: «Jeżeli Mnie miłujecie, będziecie zachowywać moje przykazania. Ja zaś będę prosił Ojca, a innego Parakleta da wam, aby z wami był na zawsze – Ducha Prawdy, którego świat przyjąć nie może, ponieważ Go nie widzi ani nie zna. Ale wy Go znacie, ponieważ u was przebywa i w was będzie.

Nie zostawię was sierotami. Przyjdę do was. Jeszcze chwila, a świat nie będzie już Mnie widział. Ale wy Mnie widzicie; ponieważ Ja żyję, i wy żyć będziecie. W owym dniu poznacie, że Ja jestem w Ojcu moim, a wy we Mnie i Ja w was.

Kto ma przykazania moje i je zachowuje, ten Mnie miłuje. Kto zaś Mnie miłuje, ten będzie umiłowany przez Ojca mego, a również Ja będę go miłował i objawię mu siebie».

KOMENTARZ

w. 15 *Jeżeli Mnie miłujecie, będziecie zachowywać moje przykazania.*

W mowach pożegnalnych Jezus wielokrotnie podejmuje najistotniejszy temat chrześcijańskiej egzystencji, jakim jest miłość do Boga i do bliźniego. W naszym tekście zapowiedź przyścia Parakleta – Ducha Świętego – została wprowadzona zdaniem mówiącym o miłości uczniów do Jezusa i o zachowaniu Jego przykazań. Prośbie uczniów i darowi Parakleta ze strony Jezusa odpowiada miłość i zachowanie przykazań, które dał uczniom Jezus. Miłość uczniów została określona greckim czasownikiem „agapaō”. Termin ten w Nowym Testamencie jest używany nie w znaczeniu przejściowych uczuć, ale oznacza bezinteresowną, głęboką miłość Boga, ofiarną miłość Jezusa do Ojca i uczniów oraz miłość wiernych do Boga i siebie nawzajem. Warunkiem owocnej miłości uczniów wobec Jezusa jest zachowanie przykazań. Jest to sprawdzian prawdziwej miłości.

w. 16 *Ja zaś będę prosił Ojca, a innego Parakleta da wam, aby z wami był na zawsze.*

Jezus odchodzi, by przygotować uczniom miejsce. Określenie Boga jako Ojca ma swoją genezę w Starym Testamencie, w judaizmie. Ojciec Niebiański w posłannictwie Chrystusa znajduje szczególne miejsce. Jezus przyszedł na świat, aby objawić Ojca i odbudować właściwą relację ludzi do Ojca. W zapowiedzi Parakleta – Ducha Świętego – Ojciec jest tym, który wysłuchuje prośby Jezusa. Nasz tekst wskazuje, że dar Ducha Parakleta jest też darem Ojca. Przez obietnicę Jezusa Bóg objawi się w życiu uczniów, tak jak objawił się w życiu Jezusa. Chrystus prosi Ojca o innego Parakleta. Określenie „innego” wskazuje na fakt, że pierwszym Parakletem, czyli Pocieszycielem i obrońcą był Jezus.

Twierdzenie że Ojciec da innego Parakleta jest typowo Janowe i przypomina te miejsca w czwartej Ewangelii, gdzie Bóg jest tym, który daje, obdarowuje. U początku każdego daru jest miłość. Bóg dał wszystko Synowi, gdyż Go miłuje. Bóg dał ludziom Jednorodzonego Syna, gdyż umiłowal świat (J 3,16). W ten sposób Bóg Ojciec realizuje pełną i doskonałą komunie z ludzkością. Inny Paraklet będzie dany uczniom, aby „był z nimi na zawsze”. Zapowiadany Paraklet przejmie obecność, asystencję Jezusa wśród uczniów, będzie ich wspierał. Obecność innego Parakleta będzie trwać na wieki. Wynika stąd, że dzieło Jezusa wśród wierzących jest realizacją odwiecznych zamiarów zbawczych i ma znamie trwałości na zawsze.

w. 17 ***Ducha Prawdy, którego świat przyjąć nie może, ponieważ Go nie widzi ani nie zna. Ale wy Go znacie, ponieważ u was przebywa i w was będzie.***

Duch Prawdy oznacza Ducha Bożego, Ducha Parakleta oraz Jego relację do Prawdy, którą jest Chrystus. Duch jest w służbie Prawdy. Ewangelista Jan w dwóch zdaniach przyczynowych określa relację Ducha Prawdy do świata i do uczniów Jezusa. Odpowiada na pytanie, kto i dlaczego może przyjąć Parakleta, a kto nie. Negatywne stwierdzenie wskazuje, że Ducha Prawdy nie może przyjąć świat.

W czwartej Ewangelii słowo „świat” oznacza zazwyczaj ludzi poddanych szatanowi, trwających w błędzie i w złości. Taki świat sprzeciwia się oddaniu siebie Bogu i przyjęciu Jego wysłannika, Chrystusa. Ponadto „świat” prześladowa Chrystusa z nienawiścią (zob. J 7,7; 12,31; 14,30). Aby przyjąć Ducha Świętego Parakleta trzeba mieć szczególną dyspozycję w stosunku do Jezusa (J 8,23-24).

Odmierna postawa cechuje uczniów Chrystusa („Wy Go znacie”). Na pytanie, dlaczego uczniowie znają Chrystusa możemy znaleźć dwie odpowiedzi:

- 1) „bo u was przebywa” – chodzi tu o szczególną bliskość, gościnność, przebywanie u kogoś;
- 2) „i w was będzie” – jest to zapowiedź nowego sposobu zjednoczenia Ducha Świętego z uczniami. Do czasów paschalnych (męka, śmierć i zmartwychwstanie Jezusa) Paraklet był u nich przez Jezusa. Po wydarzeniach paschalnych wraz z Ojcem i Jezusem będzie w nich.

w. 18-19 ***Nie zostawię was sierotami: Przyjdę do was. Jeszcze chwila, a świat nie będzie już Mnie oglądał. Ale wy Mnie widzicie, ponieważ Ja żyję i wy żyć będziecie.***

Jezus obiecuje swym uczniom, że nie pozostawi ich sierotami. Mimo doświadczenia rzeczywistości śmierci swego Mistrza, uczniowie będą mogli doświadczyć obecności zmartwychwstałego Pana. Słowa Jezusa realizują się w całej pełni, gdyż dzięki Jezusowi uczniowie w mocy Ducha Świętego mogą odnajdywać swoje miejsce przy Ojcu, otrzymując miłość Syna. Dzięki Duchowi Świętemu uczniowie mogą doświadczać w swym życiu tajemnicy synostwa Bożego we wspólnocie z Ojcem i Synem. Świat, który nie może przyjąć Ducha Prawdy nie będzie oglądał także Jezusa. Koncentrując się tylko na patrzeniu fizycznym zamknie się na Miłość w swojej duchowej ślepotcie. Uczniowie poprzez wiarę, prowadzącą do kontemplacji Jezusa, będą mogli zobaczyć Jezusa w nowy sposób poprzez rany Jego rąk i boku. Nowe patrzenie uczniów na Zmartwychwstałego Pana będzie życiodajne. Przyjmując Jezusa, otrzymują dar życia wiecznego w Jego życiu, które przez misterium paschalne zwyciężyło śmierć.

w. 20 ***W owym dniu poznacie, że Ja jestem w Ojcu moim, a wy we Mnie i Ja w was.***

Wyrażenie „ów dzień” nawiązuje do starotestamentalnego Dnia Jahwe (Dnia Pana). Jest to dzień chwały Bożej. Na kartach Nowego Testamentu dzień ten jest utożsamiony z paruzją (powtórny przyjściem) Chrystusa, który na końcu czasów objawi się w swej chwale. Tryumf tego dnia zapoczątkowany jest przez misterium zmartwychwstania Chrystusa. W świetle poranka zmartwychwstania uczniowie mogą lepiej dostrzec komunę Syna z Ojcem i swoją komunę z Trójjedynym Bogiem. Poznając miłość istniejącą pomiędzy Ojcem i Synem w Duchu Świętym, można mieć udział w życiu Boga.

w. 21 ***Kto ma przykazania moje i zachowuje je, ten Mnie miłuje. Kto zaś Mnie miłuje, ten będzie umiłowany przez Ojca mego, a również Ja będę go miłował i objawię mu siebie.***

Całe życie Jezusa było objawianiem oblicza kochającego Ojca. Zachowywanie przykazań Jezusa jest znakiem prawdziwej miłości. W tej perspektywie miłość jawi się jako źródło i cel zachowywania przykazań. Dzięki realizacji miłości możemy tworzyć głębszą komunę z Bogiem i bliźnimi. Człowiek doświadcza wówczas kochającego uścisku Ojca, który przytula

go do swego Serca. Im bardziej potrafimy otworzyć się na bezinteresowną miłość Ojca, tym bardziej czujemy się Jego dziećmi. Czując, że On nas miłuje, bardziej potrafimy kochać.

MEDYTACJA

Jezus, opuszczając ziemską rzeczywistość i żegnając się ze swymi uczniami, nie chce pozostawić ich w osamotnieniu, smutku i rozpacz. Kieruje do nich słowa testamentu, w których zawarte jest pocieszenie, nadzieja i obietnica dla rodzącego się Kościoła. Jezus przekazuje swym uczniom, że nie zostawi ich sierotami i będzie stale obecny wśród nich w osobie Parakleta. Duch Prawdy pozwoli uczniom głęboko przeżywać prawdę dziecięstwa i w pełnym blasku ukaże misterium paschalne. W naszym życiu nie ma ani jednej godziny, minuty czy ułamka sekundy, w których moglibyśmy doświadczać opuszczenia nas przez Boga. To my sami oddaliśmy się od Niego przez nasz grzech i nieposłuszeństwo, ale On jest zawsze przy nas, czekając na nasz powrót i na nasze wyznanie miłości. Bóg zaprasza nas do wspólnoty życia i miłości. On pragnie obdarzyć nas najcenniejszym darem życia wiecznego. Pragnąc byśmy jako dzieci Boże byli Jego narzędziami we współczesnym świecie, chce, abyśmy po naszych drogach podążali w Jego mocy i Jego świetle. Na nasze ufne *Marana tha* (Przyjdź Panie!) Jezus odpowiada dziś: „Przyjdę do was”. Przyjmijmy dar Jego miłości zrealizowanej aż do końca przez krzyż i zmartwychwstanie.

KONTEMPLACJA

Duchu Święty, oświeć mnie. Cóż mam czynić, by odnaleźć Jezusa? Apostołowie byli prości. Przebywali z Jezusem, lecz Go nie rozumieli. Ja też jestem w domu Pana i nie rozumiem Go. O Duchu Święty, gdy zesłałeś swe światło, to przemieniłeś apostołów. Dałeś im moc. Wszelkie poświęcenia stały się im łatwe. O Źródło światła i pokoju, przyjdź i oświeć mnie. Zaspokój mój głód i pragnienie. Jestem ślepa, otwórz me oczy. Jestem nędzna, napełnij mnie Twymi darami... Przyjdź – me Pocieszenie; przyjdź – Radości moja; przyjdź – Pokoju, Mocy i Blasku. Przyjdź i oświeć mnie, bym odnalazła źródło orzeźwienia. Jedna kropla Ciebie wystarczy, bym ujrzała Jezusa. Zbawiciel powiedział, że przychodzisz do prostaczków: oto ja pierwsza z nich. Nie proszę o inną naukę czy mądrość, jak tylko o naukę odnalezienia Jezusa i mądrość zachowania Go na zawsze.

Duchu Święty, natchnij mnie.
Miłości Boża, pochłoń mnie.
Maryjo, Matko moja z Jezusem, błogosław mi.
Na prawdziwą drogę skieruj mnie.
Od wszelkiego zła,
Od wszelkiego niebezpieczeństwa i złudzenia
Zachowaj mnie.
Amen.

(Błogosławiona Miriam od Jezusa Ukrzyżowanego – Mała Arabka)

PYTANIA DO DZIELENIA

1. Co robię, aby pogłębiać w swoim życiu obecność Parakleta – Ducha Świętego Pocieszyciela?
2. W jaki sposób obietnica Parakleta jest dla mnie źródłem nadziei i wezwaniem do życia w Bogu?
3. Czy pogłębiam w sobie świadomość bycia umiłowanym dzieckiem Boga, wezwanym do pełni szczęścia?